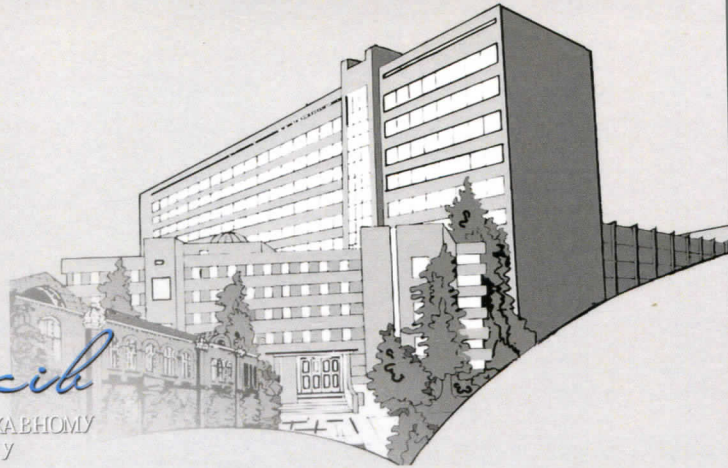

100 *Років*
ХЕРСОНЬКОМУ ДЕРЖАВНОМУ
УНІВЕРСИТЕТУ

ХЕРСОНЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЧОРНОМОРЬСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ
ПІВДЕННИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ НАУКОВИЙ ЦЕНТР
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ
УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ КОМЕНЬСЬКОГО
УКРАЇНСЬКО-СЛОВАЦЬКИЙ ЦЕНТР ПАРТНЕРСТВА

Реформування правової системи України під впливом євроінтеграційних процесів

МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ

17–18 березня 2017 року
Херсон

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХЕРСОНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ІМЕНІ ПЕТРА МОГЛИ

ПІВДЕННИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ

НАУКОВИЙ ЦЕНТР НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ

ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ

ЮРiдика

ХЕРСОНСЬКОМУ ДЕРЖАВНОМУ
УНІВЕРСИТЕТУ

МАТЕРІАЛИ ДРУГОЇ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**«РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
УКРАЇНИ ПІД ВПЛИВОМ
ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ»**

17–18 березня 2017 р.

Херсон
Видавничий дім «Гельветика»
2017

Редакційна колегія:

- Стратонов В. М.** – д.ю.н., професор, ректор Херсонського державного університету, заслужений юрист України;
Сінчин О. С. – д.ю.н., професор, завідувач кафедри галузевого права;
Казанчан А. А. – к.ю.н., доцент, декан юридичного факультету, доцент кафедри адміністративного і господарського права;
Новикова М. М. – к.ю.н., доцент, доцент кафедри історії та теорії держави і права;
Зубенко В. В. – к.ю.н., доцент, доцент кафедри історії та теорії держави і права;
Риженко І. М. – к.ю.н., доцент, завідувач кафедри адміністративного і господарського права;
Волкович О. Ю. – к.ю.н., доцент, доцент кафедри адміністративного і господарського права, помічник декана з наукової роботи;
Гавлювська А. О. – к.ю.н., старший викладач кафедри галузевого права;
Стрельцов Є. Л. – д.ю.н., професор, член-кореспондент Національної академії правових наук України, заслужений діяч науки і техніки України, вчений секретар Південного регіонального наукового центру Національної академії правових наук України;
Клименко Л. П. – д.т.н., професор, ректор Чорноморського національного університету імені Петра Могили

Виповідальний за випуск:

Стратонов В. М. – д.ю.н., професор, ректор Херсонського державного університету, заслужений юрист України.

- Р 45 Реформування правової системи України під впливом євроінтеграційних процесів: матеріали другої всеукраїнської студентської науково-практичної конференції «Реформування правової системи України під впливом євроінтеграційних процесів», яка відбулася на базі юридичного факультету Херсонського державного університету 17–18 березня 2017 р. – Херсон : Видавничий дім «Сільветика», 2017. – 324 с.

ISBN 978-966-916-259-5

У збірнику представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на другу Всеукраїнську студентську науково-практичну конференцію «Реформування правової системи України під впливом євроінтеграційних процесів», яка відбулася на базі юридичного факультету Херсонського державного університету 17–18 березня 2017 р.

УДК 340(477)(063)
ББК 67.9(4Укр)43

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ	
Драмарельський Є. С.	
Вплив глобалізації на міграційні процеси в Європейському Союзі	9
Другалив М. М.	
Історія становлення довічного позбавлення волі як виду покарання	12
Єхвяв М. Т.	
Класифікаційна характеристика сучасних виборчих систем	17
Копоняк С. С.	
Основні різновиди монархічної форми правління	22
Красношук Ю. В.	
Щодо завдань правового виховання на сучасному етапі розвитку української державності	26
Кривобок А. В.	
Щодо функціонування системи надання безоплатної правової допомоги населенню	28
Мандрик Є. В.	
Бікмералізм як одна з основних тенденцій розвитку парламентаризму	32
Мартинова А. О.	
Сучасна класифікація форм державного правління	35
Мартиросян Н. С.	
Покоління прав людини: поняття та загальна характеристика	38
Свинаренко А. О.	
Значення принципу самовизначення нації на етапі глобалізації	42
Талевоєян А. Г.	
Особливості функціонування виконавчої влади в контексті форм державного правління	46
Шадєвський Б. О.	
Юридичний конфлікт і юридична колізія: поняття та види	50
Шокало Ю. О.	
Шляхи формування правової держави в Україні	54
СЕКЦІЯ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МґНЦИПАЛЬНЕ ПРАВО	
Випенко М. О.	
Удосконалення політичної системи України	57
Гавриленко В. Л.	
Щодо сутності принципу рівності прав жінки та чоловіка як конституційної категорії	60
Гаврилова Н. М.	
Позитивні та негативні аспекти запровадження децентралізації публічної влади в Україні	62
Гасанов О. С.	
Оптимізація суддівського самоврядування як критерій забезпечення ефективного правосуддя	67

Портна О. В. Право на відпочинок: поняття та юридичні гарантії за трудовим законодавством України.....	175
СЕКЦІЯ 6. ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО; АГРАРНЕ ПРАВО; ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО; ПРИРОДОРЕСУРСНЕ ПРАВО Добровольська С. Ю. Земля як об'єкт правового регулювання земельних відносин у країнах СНД.....	179
СЕКЦІЯ 7. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО Боланенко Т. О. Офшорне підприємництво: адміністративно-правові аспекти.....	183
Валінкевич А. С. Юрисдикція адміністративних судів в Україні та загальні проблеми об'єкта адміністративної юстиції.....	184
Гаджизаде П. Поняття та суб'єкти іноземного інвестування в Україні.....	189
Гончаренко Т. С. Огляд законодавства щодо пралеваштування громадян України за межами держави та іноземців в Україні: проблемні питання.....	192
Іванюк С. В. Перспективи та прогнози розвитку правового регулювання іноземних інвестицій в Україні.....	196
Лемаїлов І. Адміністративна відповідальність у системі юридичної відповідальності.....	198
Казимирчак Н. В. Проблемні питання щодо перегляду рішень адміністративних судів першої інстанції, апеляційної інстанції, касаційної та ВАС України.....	201
Калінна А. С. Повноваження адміністративного суду під час розгляду спорів.....	206
Левченко Т. О. Правиховання, соціалізація та повернення до нормального життя людини, що потрапила за ґрати, як основна мета пенітенціарної реформи.....	210
Остапенко М. В. Міжгалузеві зв'язки кримінального та земельного законодавства України у сфері охорони земель.....	214
Петрова Є. Д. Принципи адміністративно-примусової діяльності підрозділів Національної поліції України.....	218
Рустамова Д. А. Сутність фінансової безпеки держави та виявлення шляхів її забезпечення.....	221
Саламаха А. П. Поняття, мета та завдання фіскальної політики України.....	224
Селіверстова В. О. Актуальні питання застосування адміністративної відповідальності до юридичних осіб.....	226

Стельманчук М. М. Адміністративна відповідальність в умовах Євроінтеграції.....	230
Фелотова Т. І. Реформування законодавства України у сфері протидії насильству в сім'ї: адміністративно-правовий аспект.....	234
Шестопад К. Є. Прояв неповати до суду.....	237
Шпак В. В. Особливості справляння податків з алкогольних напоїв і тоїнонових виробів в Україні.....	240
Яблокова Ю. В. Адміністративно-правові аспекти проходження державної служби в суді в контексті нового закону України «Про державну службу».....	243
СЕКЦІЯ 8. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО Горішній С. В. Проблеми боротьби з торгівлею людьми в Україні.....	247
Клімченко О. І. Правовий статус працівника поліції.....	250
Компаніченко І. М. Проблеми кваліфікації злочинів проти основ національної безпеки України за суб'єктивними ознаками.....	251
Коротченко С. В. Щодо об'єктивної сторони злочину за зараження вірусом імунодефіциту людини.....	255
Тимошин В. А. Ознака озброєності банди в контексті відоконалення кримінальної відповідальності за бандитизм.....	258
Тігленченко Т. В. Кримінально-правова характеристика злочинів щодо торгівлі людьми.....	260
Фудал І. Х. Загальна характеристика суб'єкта злочинів проти довкілля.....	263
СЕКЦІЯ 9. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ Баранчикова О. І. Цивільний позов як механізм захисту прав потерпілого в кримінальному процесі.....	267
Бер-Тамов О. О. Методичні основи розслідування злочинів проти довкілля.....	270
Бірокова Т. В. Сучасні теоретичні та правові проблеми використання спеціальних психологічних знань у досудовому слідстві.....	273
Бойко А. В. Криміналістична класифікація та характеристика окремих слідчих ситуацій у злочинах проти довкілля.....	277

осіб, серед яких потрібно вести розшук підозрюваного і можливих свідків злочину, виявлення оптимального співвідношення слідчої та оперативно-розшукової роботи при розслідуванні злочинів та ін.

Оскільки екологічні злочини відносяться до тієї категорії злочинних посягань, соціальна небезпека яких в цілому не підтверджується офіційними статистичними даними, то в рамках відповідних галузей права (кримінологія, криміналістика, кримінальне право і кримінальний процес, екологічне право) і буде здійснюватися кримінологічний аналіз усього розмаїття правопорушень у сфері охорони навколишнього середовища, екологічних кризових явищ, які зростають через боротьбу людини і навколишнього середовища, причини скоєння злочинів проти довкілля і масштабів господарського впливу на навколишнє середовище.

У сучасному суспільстві, сильно збільшилася масштаби і інтенсивність діяльності, яка виражається в антропогенному і техногенному впливі людини на навколишнє середовище. Через те, що особливості правозастосовчої практики у сфері охорони природного середовища значною мірою зумовлені однією злочинів проти довкілля як таких, що не становлять великої суспільної небезпеки, а тому не приділяється належна увага протидії екологічній злочинності на державному рівні та розробці дієвих механізмів розслідування цієї категорії злочинів [4, с. 71].

Саме ці обставини відіграли вирішальну роль при виборі теми написання дипломної роботи, оскільки забезпечення сприятливого навколишнього середовища і досягнення її якості не представляється можливим без ретельно розробленої еколого-кримінологічної системи.

Список використаних джерел:

1. Архипов О. М. Загальнотеоретичні проблеми системи екологічних злочинів / О.М. Архипов // Правова держава. – 2005. – № 8. – С. 109–118.
2. Возгрин И. А. Криминалистическая методика расследования преступлений / И.А. Возгрин. – Минск: Вышэйш. шк., 1983. – 215 с.
3. Іщенко А.В. Методологічні проблеми криміналістичних наукових досліджень: Монографія / А.В. Іщенко. – К.: Національна академія внутр. справ України, 2003. – 359 с.
4. Винокуров С.И. Криминалистическая характеристика преступления, ее содержание и роль в построении методик расследования конкретного вида преступления / С.И. Винокуров // Методика расследования преступлений (Общие положения) : Тезисы науч. конференции. – М., 1976. – С. 101–104.

Брюкова Т. В.
студентка IV курсу
Херсонського державного університету
м. Херсон, Україна

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ВИКОРИСТАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ПСИХОЛОГІЧНИХ ЗНАТЬ У ДОСУДОВОМУ СЛІДСТВІ

Проблема злочинності завжди була і залишається однією з найактуальніших. Соціально-економічна криза в Україні, безробіття призвели до падіння життєвого рівня основної частини населення і як наслідок зростання кримінальних правопорушень. Викликає занепокоєння те, що нині характерною особливістю кримінальних правопорушень є активна тенденція до зростання.

Згідно ст. 2 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року (далі –КПК України) одним із завдань кримінального провадження є швидке, повне та неупереджене розслідування кримінального правопорушення, викриття винних та забезпечення правильного застосування Закону з тим, щоб кожен, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, і жодний невинний не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура. Встановлення істини у справі здійснюється на основі доказів – фактичних даних, які можна отримати із джерел, вичерпний перелік яких зазначений у Главі 4 КПК України [3].

Розкриття і розслідування кримінальних правопорушень є одним із найскладніших видів суспільної діяльності, оскільки вона здійснюється у суворій відповідності до норм Конституції України, кримінально-процесуального законодавства та інших нормативних актів. На підставі і у повній відповідності до законодавства розроблені тактичні рекомендації проведення слідчих дій, в яких відображені сучасні досягнення науки, що сприяє ефективнішій діяльності слідчого, достовірності отриманої інформації [1, 2, 3].

Своєрідно неможливо уявити висококваліфіковане розслідування кримінальних правопорушень без залучення спеціальних психологічних знань, оскільки на різних етапах кримінального провадження може виникати необхідність у констатації, оцінці та поясненні ієнучих суттєвих особливостей психічного життя обвинувачених, підозрюваних, потерпілих та свідків, які не страждають психічними захворюваннями. Це зумовлено тим, що працівники органу досудового розслідування повинні правильно кваліфікувати дії особи, яка вчинила кримінальне правопорушення. Особливо це стосується визначення психічного стану в момент вчинення злочину, визначення справжніх мотивів, установлення ролі, яку зіграв обвинувачений у злочинній групі та ін. Залучення на стадії досудового розслідування професійного психолога компенсує недостатню глибину знань і компетентності слідчого, який відповідальний за прийняття

рішення, створює можливість комплексного підходу до рішень, що приймаються, забезпечує можливість аналізу справи з різних позицій [4, с. 11].

У межах психічної норми існують глибокі відмінності між людьми, зумовлені соціальними умовами, в яких відбувається формування конкретної особистості, типологічними властивостями вищої нервової діяльності, віковими критеріями та рівнем розвитку чи освіти людини, наявністю чи відсутністю в неї тих чи інших професійних навиків та вмінь і багато якими іншими причинами [5, с. 38]. Виявлення та вивчення таких особливостей на стадії досудового слідства, встановлення зі свідками, потерпілими, підозрюваними та обвинуваченими психологічного контакту вимагає застосування спеціальних психологічних знань. Це сприяє здійсненню правильного вибору тактичних прийомів, за допомогою яких найбільш успішно проводяться слідчі дії. Використання наукових досягнень психології при розслідуванні сприяє якісній та ефективній роботі органів досудового слідства, зміцненню законності та правопорядку в нашій країні. Конституція та новий Кримінальний процесуальний кодекс України заклали демократичні підвалини для реформування кримінально-процесуального законодавства, в тому числі з питань застосування спеціальних психологічних знань у досудовому слідстві [1, 2, 4, с. 29].

Питання участі професійних психологів у кримінальному процесі в науковій літературі розглядаються тільки з погляду юридичної психології [5, с. 16-21]. У зв'язку з цим зростає потреба визначити процесуальні моменти застосування спеціальних психологічних знань у кримінальному процесі, зокрема, на стадії досудового слідства. Аналіз слідчої практики свідчить, що професійні психологи майже не залучаються до участі в кримінальному провадженні, що зумовлено відсутністю усталеного понятійно-категоріального апарату, чіткого визначення меж і форм використання їх професійних можливостей. Майже не досліджені процесуальні можливості слідчого: експерта, спеціаліста і консультанта-психолога у ході розкриття та розслідування кримінальних правопорушень, а також їх взаємостосунки з іншими учасниками кримінального провадження [4, с. 23-28].

Аналізуючи законодавство, наукову літературу, слідчу та судову практику поняття «спеціальні знання» визначають як процесуальну категорію, враховуючи два критерії: а) спеціальний, що відображає внутрішню специфіку змісту цього явища; б) юридичний, що передбачає певну форму застосування спеціальних знань в норму права. Головний акцент у визначенні поставлено на те, що спеціальні знання – це ті знання, які отримані в результаті професійної підготовки та досвіду від зайняття якоюсь діяльністю. Необхідність застосування спеціальних знань у кримінальному процесі (в будь-якій формі) визначається здебільшого на розсуд слідчого, прокурора, судді, адвоката. Критеріями використання спеціальних психологічних знань у кримінальному процесі є: 1) норма процесуального права, яка містить спеціальні елементи в певній формі; 2) рівень розвитку наукових знань, які дозволяють використовувати їх для практичних цілей; 3) наявність об'єктивного зв'язку між способом застосування певних наукових знань та юридичною метою їх використання. Саме ці кри-

терії характеризують специфічні властивості спеціального знання як процесуальної категорії [5, с. 46-52].

В юридичній існують два підходи, щодо застосування в кримінальному процесі даних науки, техніки мистецтва, ремесла, інших сфер людської діяльності. Перший полягає в тому, що в ході кримінального процесу для встановлення обставин справи, застосовуються «спеціальні пізнання». Другий підхід полягає в тому, що в кримінальному процесі використовуються «спеціальні знання». З огляду на те, що знання є похідним від пізнання та між ними існує причинно-наслідковий зв'язок, пізнання слід розглядати як засвоєння чуттєвого змісту переживаного чи досліджуваного, стану речей, станів процесів з метою знаходження істини. Таким чином, в пізнанні присутня оцінка, що опирається на досвід.

Отже, під спеціальними психологічними знаннями слід вважати набуті особобо, яка залучається до кримінального процесу як консультант, спеціаліст чи експерт, у процесі навчання чи роботи за психологічними спеціальностями, професійні знання про психічні закономірності людини, що можуть використовуватися в кримінальному процесі для забезпечення завдань кримінального судочинства [4, с. 56-69].

Відповідно до форми використання спеціальних психологічних знань у кримінальному процесі, професійні психологи набувають різного правового статусу, з притаманними кожному з них правами та обов'язками. У випадку визначення правового статусу експерта, спеціаліста та консультанта-психолога досліджуються два аспекти: процесуальне становище названих осіб серед інших учасників процесу; об'єктованість їхньої самостійності як суб'єктів процесу; права та обов'язки названих осіб у разі залучення їх до кримінального процесу.

Основне завдання консультанта-психолога та спеціаліста-психолога, залучених до участі в кримінальному процесі, – розширити практичні можливості працівників досудового слідства щодо виявлення, закріплення та вилучення доказів, дати пояснення з питань, які потребують спеціальних знань, при провадженні досудового слідства, звернути увагу на певні обставини справи, брати участь в зборі інформації, матеріалів, необхідних для провадження наступної експертизи, а також у комунікативних та інформаційно-пошукових досудових слідчих діях [4, с. 76-82].

Використання спеціальних психологічних знань фахівців – спеціаліста-психолога та консультанта-психолога прямо не передбачені в кримінально-процесуальному законодавстві, мають тільки довідковий характер і не має ніякого доказового значення. Тому необхідно в законодавчому порядку поповнити перелік фактичних даних, які можуть бути використані в кримінальному процесі, визнавши процесуальними джерелами доказів спеціальні психологічні знання професіоналів, від яких багато в чому залежить правдивість прийняття рішень у кримінальному провадженні, оскільки КПК вимагає, щоб в обвинувальному висновку та вирокі було наведено саме докази.

Статті 69-72, 226-232, 354-356, 486-491 КПК України регламентують застосування у досудовому слідстві психологічних експертів, що мають певні про-

песуальні вимоги, а саме: наявність достатніх підстав та приводів для призначення судово-психологічної експертизи; аналіз професійних якостей особи експерта (його компетентність); врахування прав та обов'язків експерта; врахування прав та обов'язків інших учасників кримінального процесу; пов'язаних з проведенням судово-психологічної експертизи; елементи відносності та допустимості, подані у висновку експерта. Основний зміст експертизи в кримінальному процесі полягає в аналізі певних даних з метою встановлення нових фактів, які мають значення для судового розслідування злочинів чи розгляду кримінальних справ у суді. Основне завдання судово-психологічної експертизи, яка проводиться при розслідуванні кримінальних справ, полягає у наданні допомоги органам судового слідства задля глибшого дослідження спеціальних питань психологічного змісту, які входять у предмет доказування в кримінальних справах [3].

Правовий статус експерта займає важливе місце в процесуальній доктрині. Його визначення, як показує історичний аналіз розвитку цього інституту в Україні та аналіз сучасних правових систем, тісно пов'язано з розумінням сутності та призначення експертизи. Незалежність експерта слід гарантувати законодавчо в статті КПК України, яка регламентує проведення експертизи. Зокрема, необхідно перебачити, що експерт незалежний і самостійний у виборі засобів та способів спеціального дослідження, в проведенні експертизи і формулюванні висновку.

Участь спеціаліста й експерта в кримінальному процесі має багато спільного: вони залучаються в разі необхідності використання їхніх спеціальних знань. Але знання й навички спеціаліста в судовому слідстві використовують лише для надання допомоги слідчому в безпосередньому виявленні, закріпленні й вичерпні доказів, у проведенні слідчих дій і дослідженні доказів, в застосуванні наукових методик та технічних засобів під час проведення слідчих дій.

Отже, чинне законодавство не містить обмежень для призначення і проведення судового розслідування за участю спеціаліста-психолога. У законі немає спеціальних статей, що конкретно регулюють порядок призначення, спеціфіку проведення судово-психологічних експертиз, але, передбачені кримінально-процесуальним законодавством загальні норми застосування спеціальних знань дозволяють призначати судово-психологічну експертизу. Існуючі суперечності між загальними положеннями закону і відомчими нормативними документами повинні бути вирішені шляхом видання відповідних підзаконних актів. Це створить передумови для більш широко застосування спеціальних психологічних знань у судовому слідстві.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : за станом на 30 вересня 2016 р. / Верховна Рада України [Електронний ресурс] / Офіц. вид. – К. Прагам. Вид-во, 2016. Режим доступу до ресурсу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/254uk/96-вр>.
2. Кримінальний кодекс України: за станом на 05 січня 2017 р. / Верховна Рада України [Електронний ресурс] / Офіц. Вид. – К.Прагам. Вид-во, 2017. Режим доступу до ресурсу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/2341-14>.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України: за станом на 05 січня 2017 р. / Верховна Рада України [Електронний ресурс] / Офіц. Вид. – К. Прагам. Вид-во, 2017. Режим доступу до ресурсу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
4. Марчак В.Я. Використання спеціальних психологічних знань у судовому слідстві: дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09. / В.Я. Марчак. – К., 2003. – 189 с.
5. Кошинець В.В. Використання спеціальних психологічних знань судом при розгляді кримінальних справ про злочини проти життя, здоров'я та гідності особи: дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 19.00.06 / В.В. Кошинець. – К., 2003. – 208 с.

Бойко А. В.

*студент IV курсу юридичного факультету
Херсонського державного університету
м. Херсон, Україна*

КРИМІНАЛІСТИЧНА КЛАСИФІКАЦІЯ ТА ХАРАКТЕРИСТИКА ОКРЕМИХ СЛІДЧИХ СИТУАЦІЙ У ЗЛОЧИНАХ ПРОТИ ДОВКІЛЛЯ

Екологічною злочинністю зветься складна сукупність суспільно небезпечних, протиправних дій, що завдають шкоди довкіллю і здоров'ю людини, забороною і караних відповідно до кримінального закону, які зазіхають на суспільні відносини з охорони навколишнього природного середовища та раціонального використання природних ресурсів, вичерпачи забезпечення екологічної безпеки особистості, населення, суспільства, нації та сталого розвитку держави.

Особливість екологічних злочинів в тому, що за основними характеристиками значна частина екологічних злочинів є одночасно: 1) економічними (пов'язані з незаконним використанням природних ресурсів); 2) насильницькими (пов'язані із прямим нанесенням шкоди злов'язкою людині); 3) корисливими (наприклад, браконьєрство, контрабанда і т.п.).

Екологічні злочини доволі поширені і по принесеному суспільству збитку незрівняльна переважують решту видів злочинів. Водночас екологічна злочинність характеризується високою латентністю, оскільки таке правопорушення не завжди потрапляє в офіційну статистику, як не завжди стає відомим і злочинцем, який скоїв протиправне діяння. Наприклад, причиною лісових пожеж найчастіше є людина, але винуватців лісової пожежі знаходять дуже рідко.

Екологічні злочини можуть здійснюватися як індивідуально так і групою людей, підприємствами чи організаціями. З вини екологічних злочинців гинуть або хворіють маси людей (отруйні викиди на виробництві, вибухи бєс-припасів, розлив отруйних речовин, забруднення водних джерел, сільськогосподарських земель, атмосфери і т.п.). Вони призводять до різкого

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ХЕРСОНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ

ПІВДЕННИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ НАУКОВИЙ ЦЕНТР
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ

МАТЕРІАЛИ ДРУГОЇ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**«РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
УКРАЇНИ ПІД ВПЛИВОМ
ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ»**

17-18 березня 2017 р.

м. Херсон

Українською та російською мовами

Видання та друк – Видавничий дім «Гельветика»
73034, м. Херсон, вул. Паровозна, 46-а, офіс 105.
Телефон: +38 0552 399580

E-mail: mailbox@helvetica.com.ua

Свідцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 4392 від 20.08.2012 р.

Підписано до друку 27.03.2017 р. Формат 60x84/16.
Цифровий друк.

Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman. № 0417-411.

Ум.-друк. арк. 18,83. Тираж 100. Замовлення № 0417-411.
Ціна договірна. Віддруковано з готового оригінал-макета.